

законів про працю України, а також Законами України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні», «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків». Метою останнього стало досягнення паритетного становища жінок і чоловіків у всіх сферах життєдіяльності суспільства шляхом правового забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, ліквідації дискримінації за ознакою статі та застосування спеціальних тимчасових заходів, спрямованих на усунення дисбалансу між можливостями жінок і чоловіків реалізовувати рівні права, надані їм Конституцією і законами України.

Організація і діяльність органів, які забезпечують захист прав і законних інтересів жінок як соціальної групи, можуть бути ефективними лише за умов їх відповідності міжнародним стандартам в сфері прав жінок. Так, стаття 2 Конвенції проголошує основні вимоги до країн-учасниць, які можна поділити на дві групи:

1) включення принципу рівноправності чоловіків і жінок до національних конституцій або іншого законодавства,

2) забезпечення за допомогою законів та інших відповідних засобів практичного здійснення цього принципу.

Нині державно-правовий механізм забезпечення прав і законних інтересів жінок в Україні складається з: діяльності органів державної влади, до компетенції яких належать питання рівних прав і рівних можливостей чоловіків і жінок; комплексних механізмів формування і розподілу державних ресурсів (бюджет, державні програми, податкова політика, що включає підтримку благодійних, некомерційних, правозахисних організацій, законодавство про соціальне замовлення та ін.); діяльності Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини; судового і адміністративного захисту прав людини і громадянина.

В сучасній Україні правам жінок приділяється значна увага, але існує і ряд проблем. Національне законодавство має прогресивний зміст і спрямовано на створення такого правового середовища, яке сприятиме подоланню існуючих проблем та утвердженню гендерної рівності, але ці норми не завжди виконуються і цей факт дає можливість стверджувати, що жінка в Україні є однією з найменш захищених верств населення. Зміни у становищі жінок в Україні можливі лише за умови послідовної державної гендерної політики.

Свінціцька Н.В.

курсант 2 курсу ФПФПМГБ

ННПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник:

Крутевич М.М.

кандидат юридичних наук, викладач
кафедри кримінального права НАВС

ОСОБЛИВОСТІ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ У НЕПОВНОЛІТНІХ ТА ЇХ ПОКАРАННЯ

Особливості застосування щодо неповнолітніх кримінального покарання стосуються:

- 1) законодавчої заборони на застосування окремих видів покарання;
- 2) Обмеження в застосуванні щодо неповнолітніх деяких видів покарання;
- 3) особливостей призначення кримінального покарання.

Відповідно до ч. 8 ст. 25 КК до осіб, які не досягли на час вчинення злочину вісімнадцятирічного віку, незалежно від тяжкості злочину, не може бути призначено позбавлення волі у вигляді ув'язнення в тюрмі - найбільш суровий вид позбавлення волі, а також позбавлення волі у виправно-трудових колоніях (якщо на момент винесення вироку винний не досяг 18 років).

Неповнолітній, який вперше вчинив злочин невеликої тяжкості, може бути звільнений судом від кримінальної відповідальності, якщо його виправлення можливе без застосування покарання. У цьому разі суд застосовує до неповнолітнього такі примусові заходи виховного характеру:

- *застереження;*
- *обмеження дозвілля і встановлення особливих вимог до поведінки неповнолітнього;*
- *передача неповнолітнього під нагляд батьків чи осіб, які їх замінюють, чи під нагляд педагогічного або трудового колективу за його згодою, а також окремих громадян на їхнє прохання;*
- *покладення на неповнолітнього, який досяг п'ятнадцятирічного віку і має майно, кошти або заробіток, обов'язку відшкодування заподіяних майнових збитків;*
- *направлення неповнолітнього до спеціальної навчально-виховної установи для дітей і підлітків до його виправлення, але на строк, що не перевищує трьох років. Умови перебування в цих установах неповнолітніх та порядок їх залишення визначаються законом.*

До неповнолітнього може бути застосовано кілька примусових заходів виховного характеру, що передбачені у частішій другій 105 статті КК України. Тривалість заходів виховного характеру, передбачених у пунктах 2 та 3 частини другої цієї статті, встановлюється судом, який їх призначає.

До неповнолітніх, визнаних винними у вчиненні злочину, судом згідно із ст. 98 КК України можуть бути застосовані такі основні види покарань:

-- **штраф** — застосовується лише до неповнолітніх, що мають самостійний дохід, власні кошти або майно, на яке може бути звернене стягнення. Розмір штрафу встановлюється судом залежно від тяжкості вчиненого злочину та з урахуванням майнового стану неповнолітнього в межах до п'ятисот встановлених законодавством неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (ст. 99 КК України);

-- **громадські роботи** — можуть бути призначені неповнолітньому у віці від 16 до 18 років на строк від тридцяти до ста двадцяти годин і полягають у виконанні неповнолітнім робіт у вільний від навчання чи основної роботи час. Тривалість виконання даного виду покарання не може перевищувати двох годин на день (ч I ст. 100 КК України);

-- **виправні роботи** — можуть бути призначені неповнолітньому у віці від 16 до 18 років за місцем роботи на строк від двох місяців до одного року. І з заробітку неповнолітнього, засудженого до виправних робіт, здійснюються відрахування в доход держави у розмірі, встановленому вироком суду, в межах від п'яти до десяти відсотків (ч.2,3 ст. 100 КК України);

-- **арешт** — полягає у триманні неповнолітнього, який на момент винесення вироку досяг шістнадцяти років, в умовах ізоляції в спеціально пристосованих установах на строк від п'ятнадцяти до сорока п'яти діб (ст. 101 КК України):

-- **позбавлення волі на певний строк** може бути призначене згідно із ст. 102

КК України особам, які не досягли до вчинення злочину 18 років, на строк більше 10 років за особливо тяжкий злочин, за злочин, поєднаний з умисним позбавленням життя людини - більше 15 років.

--**неповнолітні, засуджені до покарання у вигляді позбавлення волі**, відбувають його у спеціальних виховних установах.

Відповідно до ч. 6 ст. 25 покарання у виді позбавлення волі неповнолітнім може бути призначено тільки у виховно-трудових колоніях двох типів: загального режиму, в яких призначається відбування позбавлення волі неповнолітнім чоловічої статі, засуджуваним вперше до позбавлення волі, а також неповнолітнім жіночої статі; посиленого режиму, в яких призначається відбування позбавлення волі неповнолітнім чоловічої статі, які раніше відбували покарання у виді позбавлення волі.

У виховно-трудових колоніях неповнолітні відбувають покарання до досягнення ними вісімнадцятирічного віку, а потім переводяться до виправно-трудових колоній для дорослих. Однак для досягнення мети виправлення, закінчення навчання закон допускає залишення особи, яка досягла вісімнадцяти років, у виправно-трудої колонії до досягнення двадцятирічного віку.

Щодо таких видів покарань, як виправні роботи, штраф, кримінальний закон прямо не передбачає будь-яких обмежень при призначенні їх неповнолітнім, однак вони впливають з суті цих покарань. Так, виправні роботи можуть бути застосовані лише до неповнолітніх, які досягли п'ятнадцятирічного віку, тому що саме з цього віку особа може бути прийнята на роботу.

Оскільки і виправні роботи, і штраф пов'язані з матеріальними обмеженнями, то можливість призначення цих покарань неповнолітнім обмежується випадками, коли неповнолітні мають самостійний заробіток або майно.

Без усяких обмежень до неповнолітніх може застосовуватись такий основний і найбільш м'який вид покарання, як громадська догана.

Що стосується додаткових покарань, то хоча закон не передбачає заборони на їх застосування до неповнолітніх, однак і тут такі обмеження впливають із суті покарання і специфіки віку неповнолітнього. Це стосується насамперед таких видів додаткових покарань, як позбавлення батьківських прав і позбавлення права займати певні посади або займатись певною діяльністю.

Мигун І.С.

курсант 2 курсу ФПФПМГБ
ННПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник:

Федоровська Н.В., старший

науковий співробітник наукової

лабораторії з проблем громадської

безпеки ННПФПМГБВВ НАВС

ОСОБЛИВОСТІ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕПАРТАМЕНТУ ГРОМАДСЬКОЇ БЕЗПЕКИ МВС УКРАЇНИ

Основним завданням МВС України є формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері захисту прав і свобод людини і громадянина, власності, інтересів суспільства і держави від злочинних посягань, боротьби зі злочинністю, розкриття та розслідування злочинів, охорони громадського порядку, забезпечення громадської безпеки, безпеки дорожнього руху.

З метою належної організації діяльності підрозділів міліції громадської безпеки, забезпечення належного виконання поставлених завдань у сфері охорони громадського порядку наказом МВС України від 31 травня 2012 року № 492 затверджено Положення про Департамент громадської безпеки Міністерства внутрішніх справ України.

Департамент громадської безпеки Міністерства внутрішніх справ України є структурним підрозділом апарату Міністерства внутрішніх справ України та головним підрозділом системи МВС з питань охорони громадського порядку, громадської безпеки та профілактики правопорушень.

Департамент громадської безпеки МВС України здійснює контроль за організацією роботи та діяльністю підрозділів патрульної служби, спеціальних установ, підрозділів конвойної служби міліції, спеціальних підрозділів судової міліції "Грифон", дільничних інспекторів міліції, дозвільної системи, ліцензування та державного охоронного нагляду. Систематично надає зазначеним підрозділам організаційно-методичну і практичну допомогу та здійснює інформаційно-аналітичне забезпечення